

РЕШЕНИЕ

№ 6079

гр. София, 30.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 17 състав, в публично заседание на 15.11.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Раева

при участието на секретаря Албена Рибарска и при участието на прокурора ТАСКОВ, като разгледа дело номер **558** по описа за **2010** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ) и чл. 121, ал. 1, т. 3 от Закона за държавния служител (ЗДСл).

Предявен е иск от Ц. В. М. със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Агенция „Митници” с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за обезщетение за вреди за времето, през което държавният служител не е заемал държавна служба поради прекратяването на служебното му правоотношение със Заповед № 8555/18.11.2009 г. на директора на Агенция „Митници”, отменена по съответния ред.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор на ответника по исковата молба. В отговора се твърди, че ищецът не е доказал, че е останал без работа през процесния период, поради което не е налице основанието по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл за присъждане на претендираното обезщетение. В случай, че съдът счете иска за основателен, ответникът прави възражение за прихващане на полагащото се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл с изплатените обезщетения на ищеца в размер на две брутни заплати по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл и една брутна заплата по 106, ал. 4 от ЗДСл. Направено е също така възражение за прекомерност на претендираното адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание процесуалният представител на ищеца уточнява, че размерът на претендираното обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е 6 496 лв. ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на сумата.

Процесуалният представител на ответника поддържа становището си, изразено в отговора по исковата молба.

Прокурорът дава заключение за основателност на предявения иск.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Със Заповед № 8555 от 18.11.2009 г. на директора на Агенция „Митници” е прекратено служебното правоотношение на ищеца на основание чл. 106, ал. 1, т. 2 от ЗДСл – поради съкращаване на длъжността. От ответника са представени: фиш № 1 за м. 11.2009 г., от който се установява, че на ищеца е изплатено обезщетение по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл в размер на една брутна заплата от 649,60 лв. и фиш № 1 за м. 01.2010 г., от който се установява, че на ищеца е изплатено обезщетение по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл в размер на две брутни заплати от 1 299,20 лв.

Заповед № 8555 от 18.11.2009 г. на директора на Агенция „Митници” за прекратяване на служебното правоотношение на ищеца е отменена с Решение № 4264 от 17.12.2010 г. по адм. дело № 8716/2009 г. по описа на АССГ, влязло в сила на 10.05.2011 г.

По делото е представена служебна бележка изх. № 34/31/09 от 29.08.2011 г., изготвена от директора на Дирекция „Организация и управление на човешките ресурси” при ЦМУ на Агенция „Митници”, с която се удостоверява, че към момента на признаване на уволнението за незаконно брутната заплата за длъжността, заемана от ищеца, е 649,60 лв. Посоченият размер не се оспорва от процесуалния представител на ищеца.

По делото са приети като писмени доказателства заверено копие от служебна книжка № 965 от 02.07.2006 г. и трудова книжка № 180 серия Т, фабричен № 108044, от които се установява, че през процесния период от 18.11.2009 г. до 18.09.2010 г. ищецът не е заемал държавна служба и не е имал сключен трудов договор.

Въз основа на установената фактическа обстановка, съдът направи следните правни изводи:

Предявеният иск с правно основание чл. 104, ал. 1 от ЗДСл е допустим, като съгласно чл. 205 от АПК, искът е предявен срещу юридическото лице, представлявано от органа, от чийто незаконосъобразен акт, действие или бездействие са причинени вредите. В случая това е Агенция „Митници”, която е юридическо лице на бюджетна издръжка.

След съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, съгласно чл. 236, ал. 2 от ГПК, настоящият съдебен състав намира иска за основателен. Съгласно чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда, държавният служител има право на обезщетение в размер на брутната си заплата за цялото време, през което не заема държавна служба, но за не повече от 10 месеца. Когато е бил назначен на друга държавна служба с по-ниска заплата или е получавал възнаграждение за друга работа в по-нисък размер, той има право на разликата в заплатите или на разликата между заплатата и възнаграждението. Брутната заплата за определяне на обезщетението е определената му брутна заплата към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата.

В конкретния случай безспорно е налице прекратяване на служебното правоотношение на държавния служител със Заповед № 8555 от 18.11.2009 г. на директора на Агенция „Митници”, признато за незаконно с влязло в сила съдебно решение, като през целия процесен период ищецът е останал без работа.

Възражението на ответника за прихващане на полагащото се обезщетение по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл с изплатените обезщетения на ищеца по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл и 106, ал. 4 от ЗДСл е неоснователно. В глава шеста от ЗДСл са регламентирани обезщетенията, които се дължат на държавните служители при прекратяване на служебното им

правоотношение. Обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл представлява обезщетение при незаконосъобразно прекратяване на служебното правоотношение на общо основание от страна на органа по назначаването и то е компенсация за това, че служителя е останал без работа поради незаконно уволнение. Обезщетенията по чл. 106, ал. 2 и ал. 4 от ЗДСл не могат да се прихващат от обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл, предвид обстоятелството, че обезщетението по чл. 106, ал. 4 от ЗДСл компенсира времето, което органът по назначаване е длъжен да предизвести държавния служител преди да прекрати служебното му правоотношение, а обезщетението по чл. 106, ал. 2 от ЗДСл се заплаща също по силата на закона и има за цел да даде възможност на държавния служител да намери друга работа. И двете обезщетения не предполагат незаконно уволнение, признато с влязло в сила съдебно решение или влязъл в сила административен акт, каквото е обезщетението по чл. 104, ал. 1 от ЗДСл. Поради това двата вида обезщетения се дължат на различно правно основание и се заплащат кумулативно при наличие на определените изисквания на закона (в този смисъл Решение № 2220 от 14.02.2011 г. на ВАС по адм. д. № 6630/2010 г., V о.).

По изложените съображения искът следва да бъде уважен изцяло в претендирания размер от 6 496 лв., изчислен въз основа на размера на brutната заплата към момента на признаване на уволнението за незаконно (649,60 лв.) за целия десетмесечен период.

Направеното за първи път в съдебно заседание искане за присъждане на законна лихва с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД върху сумата на дължимото обезщетение е частично основателно. Чл. 214 от ГПК урежда условията и сроковете за изменение на иска, като в ал. 2 на същия е прието, че не се счита увеличение на иска прибавянето на изтекли лихви или на събрани добиви от вещта след неговото предявяване. Следователно, за да се предяви искане за присъждане законната лихва върху главницата, е достатъчно устното изявление за присъждане законната лихва. Законът не създава ограничения и относно крайния момент на предявяване на това искане. Следователно то може да бъде направено при всяко положение на делото. Тези изводи следват от акцесорния характер на вземането за лихва. Задължението за лихва възниква, съществува и се прекратява в зависимост от главния дълг.

Относно началния момент на дължимост на лихвата следва да бъде взето предвид, че искът предявен с оспорването на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и предхожда отмяната на административния акт. Не може да бъде споделената тезата на ищеца, че законната лихва се дължи за период отпреди вземането му за обезщетение да е станало изискуемо. В този смисъл е и Тълкувателно решение № 3 от 22.04.2004 г. на ВКС по тълк. гр. д. № 3/2004 г., ОСГК. Съгласно т. 4 от цитираното тълкувателно решение вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконният административен акт. От този момент ответникът изпада в забава и се дължи мораторна лихва. Следователно лихвата следва да бъде присъдена от датата на отмяна на административния акт, а именно от 10.05.2011 г., когато е влязло в сила съдебното решение за отмяна на административния акт, а не както се претендира от ищеца от датата на предявяване на исковата молба. За периода от завеждането на иска 01.12.2009 г. до 09.05.2011 г. включително ответникът не е в забава и искът за присъждане на законната лихва за този период следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

При определяне на размера на следващите се в полза на ищеца разноски по водене на делото, съдът преценява възражението на ответника за прекомерност на платеното адвокатско възнаграждение за неоснователно. За да достигне до този извод, съдът

отчете, че съобразно размера на материалния интерес (6 496 лв.) минималното адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 8, вр. чл. 7, ал. 2, т. 3 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, е 509,84 лв. В случая платеното адвокатско възнаграждение от 500 лв. е под трикратния размер на минималното адвокатско възнаграждение съгласно § 2 от ДР на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, вр. чл. 78, ал. 5 от ГПК и чл. 36 от Закона за адвокатурата. По изложените съображения в полза на ищеца следва да бъдат присъдени разноските по водене на делото в размер на 500 лв. платено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, Административен съд София-град, I отделение, 17-ти състав,

РЕШИ:

ОСЪЖДА Агенция „Митници” да заплати на Ц. В. М. със съдебен адрес [населено място], [улица] сумата в размер на 6 496 лв. (шест хиляди четиристотин деветдесет и шест) лева, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 10.05.2011 г. до окончателното изплащане на сумата, както и разноските по водене на делото в размер от 500 (петстотин) лв.

ОТХВЪРЛЯ иска на Ц. В. М. със съдебен адрес [населено място], [улица] срещу Агенция „Митници” с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на законна лихва за периода от 01.12.2009 г. до 09.05.2011 г. като неоснователен.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: